

Skutky apoštolské 2,42-47: Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.

1. List Petrův 2,19-25: V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí Bohu snáší bolest a trpí nevinně. Jaká však sláva, jestliže budete trpělivě snášet rány za to, že hřešíte? Ale budete-li trpělivě snášet soužení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem. K tomu jste přece byli povoláni: vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. On hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest. Když mu spílali, neodplácel spíláním: když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě. On na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho rány vás uzdravily. Vždyť jste bloudili jako ovce, ale nyní jste byli obráceni k pastýři a strážci svých duší.

Jan 10,1-6: Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale přelézá ohradu, je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otvírá a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když je má vsecky venku, kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas. Za cizím však nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“ Toto přirovnání jim Ježíš řekl; oni však nepochopili, co tím chtěl říci.

Hledejme, co je pro církev naší doby podstatné.

Církev ve všech dobách žije mnohotvárným životem. Minulou neděli jsme končili čtení ze Skutků apoštolských slovy v. 41: „Ti, kteří přijali Petrovo slovo o Ježíši, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. Autor tohoto spisu – Lukáš napsal, co bylo podle něj pro církev té doby důležité a podstatné. Tehdy vznikala církev, začínala své působení, přibývalo množství lidí, kteří se řídí apoštolským učením, a to je vede ke změně života v obecnství. Lámou chléb (společně se sytí pro tělo, ale současně si připomínají poslední večeři častým symbolickým aktem lámání chleba a pití vína z kalicha). Modlí se, mají vše společné a příkladným životem získávají obecnou přízeň. Počátky vznikající Církev československé provázely také takřka masové přírůstky členstva, večeře Páně však byla vysluhována občasně, lidé sbírali peníze na stavbu sborů, společnými silami, dobrovolnou prací často přispívali k jejich stavbě. Jezdilo se na společné výlety, lidé se scházeli vedle bohoslužeb ke hraní divadla, tanečním zábavám apod. Během války to byla jedna z mála možností společného sdružování. I to byl podpůrný důvod

k tomu, aby přibývalo dětí a mládeže. Lidé o sobě věděli a mohli jeden druhému pomáhat, nebo pomáhat rodinám těch, kdo válkou byli nějakým způsobem postiženi.

Co je pro církve naší doby důležité a podstatné? Snad bychom si to měli začít psát a přemýšlet nad tím. Dívat se kupředu a ne zpátky. Snažíme se opravovat naše stavby – fary, kostely, sborové domy a k nim přilehlé zahrady. Snažíme se o získání třeba i jen několika lidí, kteří svou probuzenou vírou začínají žít jinak ve svém osobním a pracovním životě a současně také v obecnství náboženských obcí, snažíme se obnovovat sociální a diakonickou pomoc a službu.

V podobenství, které jsme četli, mi vychází, že ovčincem je celá církev, náboženská obec stádem, ovečkami jsme my. Pán Ježíš je pastýřem, který za námi přichází, zná nás každého podle jména, volá na nás a my se snažíme jít za ním, když nás vyvádí z ovčince ven. On jde před námi a my vycházíme z církve, z náboženské obce, z kostela (z obecnství s ním) do světa. A teď jde o to nejdůležitější, totiž abychom od něj neutíkali, protože je nás málo a my se rádi držíme početného stáda. Jenže teď se církev nachází v době, kdy nás hodně není a o to víc se musíme držet přímo svého pastýře, abychom nacházeli tu správnou pastvu. Nenechat se zlákat cizím, ale přinášet dobrou zprávu a pomáhat tak, abychom se svým způsobem života stali lidem milými a byli jim dobrým příkladem. Tak jako je pro nás dobrým příkladem život Pána Ježíše, jak jsme to četli v 1Listu Petrově: trpělivě snášet soužení, přestože jednáme dobře, to je milost před Bohem. K tomu jsme povoláni: vždyť i Kristus trpěl za nás a zanechal nám tak příklad, abychom šli v jeho šlépějích. On hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest. Když mu spílali, neodplácel spíláním: když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě. On na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho rány nás uzdravují. Vždyť jsme bloudili jako osamocené ztracené ovce, ale nyní jsme obráceni k pastýři a strážci našich duší.